

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑ

«Ὅσον διὰ τὸ δόγμα των (τῶν χριστιανῶν), ἔχει βάρβαρον προέλευσιν. Βεβαίως, ἀκόμη καὶ οἱ βάρβαροι εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπινοοῦν δόγματα· μόνο πού συμβαίνει νὰ εἶναι οἱ Ἕλληνες οἱ πλέον κατάλληλοι νὰ κρίνουν τὴν ἀρετὴν καὶ νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν ἀξίαν τῶν ὧσων ἐπινοοῦν οἱ βάρβαροι.»

θεῖος Κέλσος («Ἀληθὴς Λόγος», Α΄)

πεποίθησις.

ρχὴ σοφίας ὀνομάτων ἐπίσκεψις, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ Ἄντισθένης. Ἡ λέξις «ΔΟΓΜΑ» εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν προέρχεται ἀπὸ τὸ ρῆμα «δοκέω-ῶ=φαίνομαι, καὶ κατ' ἐπέκτασιν εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον: δοκεῖ μοι=μοῦ φαίνεται, νομίζω, θεωρῶ. Ἡ λέξις ἀπαντᾷ εἰς συγγράματα Ἑλλήνων Σοφῶν ὡς συνώνυμος τῆς λέξεως «δόξα» =

Μὲ τὴν βιαίαν ἐπιβολὴν τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, ἡ «διανόησις» τῆς ξένης θρησκείας ἐλεπλάτησε τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἠλλοίωσε οἰκτρῶς τὸ νόημα πολλῶν λέξεων (π.χ. ἡ λέξις ἀμαρτία σημαίνει τὸ ἀπλοῦν σφάλμα, τὴν ἀστοχίαν καὶ ὄχι τὸ ἠθικὸν παράπτωμα). Μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς λέξεως «δόγμα», διὰ τῆς ὁποίας ἠθέλησαν νὰ ὀρίσουν τὰς βασικὰς «ἀρχὰς» τῆς θρησκείας των, προκειμένου νὰ ἐπιταχύνουν καὶ νὰ ὀριστικοποιήσουν τὴν πνευματικὴν ὁμογενοποίησιν, τὸν νοπτικὸν εὐνουχισμὸν καὶ τὴν στυγνὴν κατατρομοκράτησιν τῶν ἠττηθέντων Ἑλλήνων (ὧσων ἐπέζησαν τῶν Διωγμῶν).

Οὕτω, οἰοσδήποτε δὲν συνεφώνει μὲ τὰς ἀρχὰς ταύτας ἐστιγματίζετο ὡς «αἰρετικὸς» καὶ ὑφίστατο ἀνειπώτους τιμωρίας. Δὲν εὔρον ἄλλην λέξιν καὶ ὠνόμασαν τὸν κώδικα τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς θρησκείας των «δόγμα». Μὲ τὸ πέρασμα τῶν αἰῶνων καὶ καθὼς οἱ Διωγμοὶ κατὰ οἰουδήποτε σκεπτομένου ἀνθρώπου ἐσυνεχίζοντο καὶ ἐκλιμακοῦντο, ἡ λέξις «δόγμα» ἀπέκτησε τὴν

αισχίστην δυνατὴν σημασίαν, καθὼς ἐταυτίσθη μὲ τὰ ἀναπόδεικτα, αὐθαιρέτως θεσπισθέντα καὶ διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ἐπιβληθέντα τῶν χριστιανῶν μυθολογήματα [εἰσὶλθόμεν εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ χρῆσιμοποιήσωμεν τὴν λέξιν «ἀφορισμούς», ὅμως καὶ αὕτη ἡ λέξις ἀπέκτησε ἀρνητικὴν σημασίαν ἐξαιτίας τῆς καπιλείας ποῦ ὑπέστη ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διάλεκτον τῶν ὁποίων, ἀφορίζω=ἐκδιώκω ἐκ τῆς ὀργανώσεως κάποιον, καὶ οὕτω τὸν στιγματίζω ὀριστικῶς].

Ἄλλ' ἅς ἐπανέλθωμε εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Θρησκείαν· αὕτη, ὅπως καὶ ἅπασαι αἱ Παραδοσιακαὶ Θρησκείαι (ὡς τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Μάγιας, τῶν Σινῶν, τῶν Κελτῶν, τῶν Ἀφρικανῶν, τῶν Ἰνδῶν κ.τ.λ.) ἔχουσα φυσικὴν προέλευσιν (μὴ οὔσα συγκεκριμένη κοσμοπολιτικὴ καὶ κατακτητικὴ ὀργάνωσις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ ἐνὸς μεσσίου ἢ προφήτου) καὶ μὴ ἐξυπηρετοῦσα οἰασδήποτε σκοπιμότητας δὲν ἐνδιαφέρεται οὐδόλως διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀκολουθῶν της, διὰ τὰς διαφορίας, ἀντιρρήσεις καὶ ἀπόψεις ποῦ διατυποῦνται ἀπὸ οἰονδήποτε καθὼς καὶ διὰ τὴν ἐξάπλωσίν της. Οὕτως ἢ ἄλλως ἡ ἐξάπλωσις εἶναι διὰ τὴν Παραδοσιακὴν Θρησκείαν ἀδιανόητος καὶ ἀκατανόητος καθὼς ἀποτελεῖ μέρος τῆς Παγκοσμίου Θρησκείας, δηλαδὴ ἀπαντᾷ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Οἰκουμένης μὲ ἐπουσιώδεις καὶ φαινομενικὰς μόνον παραλλαγὰς. Ὁ Ὑπατος τῶν Ἑλλήνων Θεῶν Ζεὺς, διὰ παράδειγμα, λατρεύεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους Λαοὺς εἴτε ὡς Ὕδιον (Βόρειοι Εὐρωπαῖοι), εἴτε ὡς Γιούπιτερ (Ρωμαῖοι), εἴτε ὡς Ἰνδρα (Ἰνδοί), εἴτε ὡς Ἰζανάγκι (Ἰάπωνες) κ.τ.λ.

Ἐξάλλου οὐδεμία Παραδοσιακὴ Θρησκεία δὲν διαθέτει ὀργανωμένον ἐν εἴδει πολιτικῆς ὀργανώσεως ἱερατεῖον. Δὲν ὑπάρχει ἐπίσης οὐδέποτε θρησκευτικὸς ἡγέτης (ἀρχιεπίσκοπος, πάπας, ἀγιατολλάχ). Αἱ Παραδοσιακαὶ Θρησκείαι, ἀναγόμεναι εἰς τὸ ἀπώτατον παρελθόν, πηγάζουν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Λαόν, δὲν ἐπιβάλλονται ἄνωθεν. Ἱεραρχία ἱερατικὴ (ὡς ἡ τῆς Ἑλευσίνος: Ἱεροφάντης, -ις, Δαδοῦχος, Ἱεροκῆρυξ, Ἐπιβώμιος Ἱερεὺς, Ἱακχοφόρος, Λικνοφόρος, Ὑδρανοὶ κ.τ.λ.) ὑπάρχει βεβαίως εἰς τὰ κατὰ τόπους Ἱερά καὶ δηλοῖ τὴν ἱεράρχειαν τῶν Θεῶν Λειτουργῶν εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ἐξελικτικὴν κλίμακα καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ ἰδιαιτέρα καθήκοντά των.

Ἱεροκρατία μὲ περιφερείας ἀρμοδιότητος (ὡς αὐτὰς τῶν χριστιανῶν: μπροσπολίτης, ἀρχιεπίσκοπος, πατριάρχης) δὲν ὑφίσταται, καθὼς οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀντιμετωπίζονται ὡς «ποιμνιον». Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ὁ Ἱεροφάντης τῆς Ἑλευσίνος συγχρωτίζεται μετὰ τῶν συμπολιτῶν του ὡς ἀπλοῦς ἄνθρωπος· δὲν ἐπιδεικνύει ἀνωτερότητα. Ἀπλούστατα ἕνας ὁ ὁποῖος κατέχει τὰ ἀγιώτατα

καὶ ἄρρητα τῆς Φύσεως Μυστικὰ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἐπιδείξεις κύρους καὶ ἐξουσίας· ἀποπνέει θειότητα. Τοῦτο ἐπιβεβαιοῦται εὐκόλως καὶ ἀπὸ τὴν μελέτην τοῦ βίου τῶν Ἑλλήνων Θεανθρώπων, ἰδίως τοῦ Ἀπολλωνίου Τυανέως, τοῦ ὁποίου ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ πρὸς τὰς ἐπιδείξεις καὶ τὰς περιαιτολογίας ἀπέχθεια κατέστη παροιμιώδης.

Ὅλα ταῦτα διατὶ τὰ ἀναφέρομε;

Διότι ὀφείλομε νὰ καταστήσωμε σαφὲς ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία εἶναι κάτι τὸ τελείως διάφορον, τὸ διαμετρικῶς ἀντίθετον τῆς χριστιανικῆς καὶ πάσης ἄλλης κοσμοπολιτικῆς θρησκείας. Κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ χρῆσις ὄρων δημιουργηθέντων καὶ προβληθέντων ὑπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἰδιοτήτων τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας ἀποτελεῖ ἀνεπίτρεπτον ἱεροσυλίαν καὶ βεβήλωσιν τῶν ἀρρήτων καὶ θείων τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία κατέχουσα καὶ φυλλάπτουσα εἰς τὰ διάφορα Μυστηριακὰ Κέντρα τὰς Πρώτας Ἀρχὰς τῆς Κοσμογονίας καὶ τῆς Θεογονίας, δὲν τὰς κοινωνεῖ παρὰ μόνον εἰς τοὺς ἱκανοὺς νὰ τὰ ἐννοήσουν, μέσω τῶν Μυστηριακῶν Τελετῶν (καὶ ὄχι διὰ τῆς ἀπλῆς διδασκαλίας) παρὰ μόνον διὰ συμβολικῶν Ἱεροπραξιῶν (ὡς τὸ Ἐλευσίνιον Ἱερὸν Δρώμενον) καὶ δι' ἀπαγγελίας ἱερῶν μυθολογικῶν ποιημάτων.

Φαντάζεσθε ὑπαρξιν «δογμάτων» ἀναφερομένων εἰς τὴν Μονάδα καὶ τὴν Ἀόριστον Δυάδα, τὸ ὀρφικὸν φόν, τὴν ἀτάσθαλον Μῆτιν καὶ τὸν Ἡρικεπαῖον; Φαντάζεσθε Ἱεροφάντην νὰ διώκῃ «αἰρετικούς», οἱ ὅποιοι δὲν δέχονται τὰς δύο κοσμογονικὰς οὐσίας; Θὰ ἐπρόκειτο διὰ τραγελαφικὸν ἐξευτελισμὸν καὶ ἀνοσιωτάτην βεβήλωσιν καὶ σπείλωσιν τῶν Ἀχράντων τοῦ Σύμπαντος Μυστηρίων.

Ἀνατρέξατε εἰς τὰς σελίδας τῆς Ἀρχαιοελληνικῆς ἱστορίας: ἡ μόνη **κρατικὴ** (ποτὲ ἐκ μέρους Θεῶν Λειτουργῶν) παρέμβασις ἦτο ἡ δίωξις, ἀφ' ἑνὸς ὧν ἀπεκάλυπτον ὀτιδίποτε διὰ τὰ Μυστήρια (ἐνδεικτικῶς βλ. τοὺς λόγους τοῦ Λυσίου «Κατὰ Ἀνδοκίδου» καὶ τοῦ Ἀνδοκίδου «Περὶ Μυστηρίων», οἱ ὅποιοι ἐξεφωνήθησαν κατὰ τὴν πολύκροτον δίκην τοῦ Ἀνδοκίδου), ἀλλὰ ἀφ' ἑτέρου καὶ ὧν, ὡς ὁ ἄθεος Θεόδωρος, ἐχλεύαζον καὶ ἐλοιδώρουν τοὺς Μυστηριακοὺς Θεσμούς (καὶ ὄχι τὰς Μυστηριακὰς Διδαχὰς αἱ ὅποιαί τοὺς ἦσαν οὕτως ἢ ἄλλως ἄγνωστοι). Ἀντιθέτως μὲ τοὺς χριστιανούς, οἱ ὅποιοι διατυμπανίζουν τὰς «ἀρχὰς» τῆς θρησκείας των καὶ διώκουν ἀπηνῶς (καὶ σήμερον) ὅποιον τὰς ἀρνεῖται, οἱ Ἕλληνες ἠσυχολοῦντο διαρκῶς μὲ τὸ πῶς αἱ θεῖαι Ἀρχαὶ τῆς Θρησκείας δὲν θὰ γίνουν εὐρύτερον γνωσταί, μὲ κίνδυνον νὰ βεβηλωθοῦν ὑπὸ ἀμυήτων! Αἱ θεῖαι Ἀρχαὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας, δὲν δύνανται οὕτως ἢ ἄλλως (οὔσαι ἀληθεῖς) νὰ γίνουν τροφὴ (ὄπιον) τῆς ἀμόρφου ἀνθρωπομάζης, διότι ἐκ φύσεως

εἶναι ἐπιστημονικαί, λεπτοφυεῖς καὶ δυσνόητοι.

Ἡμεῖς λοιπὸν σήμερον, οἱ Ἕλληνες θρησκευταί, φέρομεν βαρυτάτην εὐθύνην καὶ χρέος, διότι ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία δὲν εἶναι μία ἀκόμη «θρησκεία», ἀλλὰ πᾶσα ἡ Συμπαντικὴ Γνώσις κωδικοποιημένη. Δὲν κουραζόμεθα νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνωμεν, διότι δυστυχῶς προβάλλεται σήμερον (ἀκόμη καὶ ἀπὸ αὐτοαποκαλουμένους «λάτρεις» τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πνεύματος) ἡ ἐξοργιστικὴ ἄποψις ὅτι αἱ τῶν Ἑλλήνων Ἱεροπραξίαι δὲν ἦσαν παρὰ ἀνθρώπιναι ἐπινοήσεις προσιδιάζουσαι εἰς συγχρόνους μορφὰς ὑποβλητικῆς λατρείας, ἀκόμη καὶ «ψυχαγωγίας». Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία ἐξευτελίζεται ὀλοκληρωτικῶς καὶ ὑποβιβάζεται εἰς δημιούργημα προωθημένης φαντασίας «πρωτογόνων» [βεβαίως οἱ ὑπὸ τῶν ἐθνοκτόνων χριστιανῶν ἀποκληθέντες «πρωτόγονοι» δὲν εἶχον (ἔχουν) εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν εὐτελεῖς θρησκευτικὰς δοξασίας].

Δηλαδή οἱ Ἕλληνες ἦσαν οὐσιαστικῶς ἄθεοι, ἐδημιούργουν μυθοπλασίας πρὸς τέρψιν τῶν καὶ ἐτέλουν τὰ Μυστήρια πρὸς «διασκέδασίν» τῶν (ἐδῶ οἱ σύγχρονοι ὑποστηρικταὶ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἀναδεικνύονται ζηλωταὶ τῶν βεβήλων καὶ λασπολόγων ἀνθελλήνων πρωτοχριστιανῶν). Αἰδώς!

Ἄθεοι, ἀπλοὶ θαυμασταὶ τῆς φύσεως καὶ κενοὶ ἠδονοθῆραι ὑπῆρχον καὶ ὑπάρχουν, Δόξα τοῖς Θεοῖς, πάμπολλοι κάθε ἀποχρώσεως. Ἐὰν οἱ Ἕλληνες Πανεπιστήμονες ἦσαν ἀπλῶς κάποιοι τέτοιου εἴδους, τότε εὐτυχῶς ποῦ ἦλθε ὁ χριστιανισμὸς καὶ μᾶς εἰσήγαγε διὰ τοῦ Ἀλαρίχου τὴν ...θεολογίαν!

Ὅταν λέγομε ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία δὲν ἔχει «δόγμα», δὲν ἐννοῦμε ὅτι δὲν διαθέτει Ἀρχάς, ἀλλὰ τοῦναντίον, ὅτι εἶναι ἡ μοναδικὴ Θρησκεία (μετὰ τῶν ἄλλων Παραδοσιακῶν Θρησκειῶν), ἡ ὁποία διαθέτει Ἀρχάς (ἀποτυπωθείσας μάλιστα συγκεντρωτικῶς εἰς τὸν Ἱερὸν Λόγον τοῦ Ὁρφέως), καθὼς αἱ Ἀρχαὶ αὐτῆς δὲν ἀποτελοῦν ἀνθρωπίνους ἐπινοήσεις, ἀλλὰ ταυτίζονται μὲ τὴν Συμπαντικὴν Γνώσιν, ἡ ὁποία δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ΜΙΑ.

Καὶ τὸ ἀξιοσημείωτον: ἐνῶ αἱ κοσμοπολιτικαὶ θρησκεῖαι, καίτοι διαθέτουν ἄτεγκτον δόγμα, ἐμφανίζουν πάμπολλα σχίσματα καὶ διαφωνίας, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὰς Παραδοσιακὰς Θρησκειὰς ποτὲ δὲν διεπιστώθη σχίσμα ἢ αἵρεσις μεταξὺ Θεῶν Λειτουργῶν· ἐδῶ οὐδεὶς διατυπώνει ἐπιπολαίας κρίσεις περὶ τῶν πρώτων Ἀρχῶν καθὼς ὅσοι τὰς γνωρίζουν εἶναι ἤδη μεμυημένοι.

Καὶ βεβαίως οἱ Συμπαντικοὶ Νόμοι οἱ διέποντες τὴν Κοσμογονίαν-Ψυχογονίαν-Θεογονίαν ἔχουν καὶ ἀντίκτυπον ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ πεδίου, ἀναλόγως τοῦ ἐπιπέδου πνευματικῆς ἐξελίξεως τῶν ἀνθρώπων, δηλαδή τοῦ κατὰ πόσον

εἶναι ἱκανοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐννοήσουν τὰς ὑψηλὰς διδαχὰς τῶν Μυστηρίων.

Τὸ γεγονός ὅτι δὲν δύνανται νὰ εἶναι Μύσται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, τὸ γνωρίζει καλῶς ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία, δι' αὐτὸ καὶ διαθέτουν οἱ μῦθοι καὶ οἱ συμβολισμοὶ πολλὰ ἐπίπεδα ἐξηγήσεως· π.χ. ὁ Θεὸς Διόνυσος εἶναι Θεὸς τῆς ἀμπέλου καὶ τοῦ οἴνου, ἀλλὰ εἰς ἀνώτερον ἐπίπεδον ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς (Διόνυσος Λυσεὺς τῶν Ὀρφικῶν καὶ Ἐλευθερεὺς τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων). Ὁ ἄπλοῦς Λαὸς τὸν γνωρίζει καὶ τὸν τιμᾷ ὡς Θεὸν τῆς ἀμπέλου, οἱ Μεμνημένοι ὅμως ἀντιλαμβάνονται καὶ τὸ ὑψηλότερον νόημα τῶν συμβόλων Του. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει δι' ὅλας τὰς Θείας Ὀντότητας καὶ τοὺς μύθους, οἱ ὅποιοι ἀναφέρονται εἰς Αὐτάς. Τὴν πολυδιάστατον αὐτὴν ὑφὴν τῶν μύθων τὴν ἐπισημαίνει σαφῶς ὁ (καὶ εἰς τὰ Ἐλευσίνια μνηθεὶς) Μέγας Ἰουλιανός («Εἰς τὴν Μπτέρα τῶν Θεῶν», 10):

«Οἱ παλαιοί, ὅμως, εἴτε ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν Θεῶν, εἴτε ἀπὸ μόνοι των, ἠρεύνησαν ποία ἦτο ἡ ἀρχὴ τῶν αἰωνίων ὄντων ἢ ἴσως μποροῦμε νὰ ποῦμε καλύτερα, τὴν ἀνεξήτησαν τῇ ὑποδείξει τῶν ἰδίων τῶν Θεῶν. Ὅταν τὴν εὔρον, τὴν ἐκάλυψαν μὲ παραδόξους μύθους οὕτως ὥστε, ἐξαιτίας τοῦ παραδόξου καὶ τοῦ ἀπιθάνου, ὁ ἴδιος ὁ μῦθος νὰ μᾶς ὠθῆ νὰ ἀναζητήσωμεν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ ἄπλοῦς ἄνθρωπος, νομίζω, ἀρκεῖται εἰς τὴν καθαρῶς συμβολικὴν ἔννοιαν τοῦ μύθου, ἐνῶ οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι δέχονται αὐτὰς τὰς ἀληθείας σχετικῶς μὲ τοὺς Θεούς, μόνο ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι, ἐρευνῶντες ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν Θεῶν, θὰ τὰς εὔρουν καὶ θὰ τὰς συλλάβουν, καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ὁ ὑπαινιγμὸς ποὺ κρύβεται μέσα εἰς τὸν μῦθον τοὺς λέγει πῶς πρέπει νὰ ἀναζητήσουν κάτι περισσότερον, καὶ συνεχίζουν τὴν ἔρευνα, ὥσπου νὰ φθάσουν εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος καὶ δὲν πείθονται εἰς αὐτὸ ποὺ θὰ τοὺς διδάξουν οἱ ἄλλοι, παρὰ εἰς ὅτι θὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ ἡ ἰδικὴ τῶν διάνοια.»

Τονίζομε τὴν ὑπαρξίν πολλῶν ἐπιπέδων ἐρμηνείας τῶν μύθων, καὶ διότι εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία ὡς διῆθεν «μυστικιστικὴ» θρησκευτικὴ διξασία διὰ τοὺς ὀλίγους. Ὅχι, διότι οἱ Συμπαντικοὶ Νόμοι ἔχουν καὶ σαφῆ **ἠθικὴν** πλευρὰν, ἡ ὁποία ὀφείλει νὰ ἐφαρμόζεται ἀπὸ τοὺς ἀληθεῖς Ἑλληνας θρησκευτὰς καὶ εἰς τὴν καθημερινὴν τῶν ζώῃν. Ἀναλυτικῶς διὰ τὴν ἀντλησιν προτύπων δύναται κάθε σύγχρονος Ἑλλῆν νὰ ἀνατρέξῃ εἰς τοὺς βίους τῶν Θεανθρώπων μας. Ἰδιαιτέρως ἐπισημαίνομε ὡς προσφόρους καὶ προσιτοὺς τὸν βίον τοῦ Πυθαγόρου (ὑπὸ τοῦ Ἰαμβλίχου), τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως (ὑπὸ τοῦ Φιλοστράτου) καὶ τοῦ Μεγάλου Ἰουλιανοῦ (ἐκ τῆς νεοεκδοθείσης συγχρόνου βιογραφίας του ἀπὸ τὸν κ. Ἀθανάσιο Μαργαρίτη). Ὅσον εἶναι δυνατὸν τοὺς μιμούμεθα...

Ἐδῶ θὰ περιορισθῶμεν εἰς ἀναφορὰν εἰς τὸν (συμφώνως καὶ μὲ τὸν Σπυριδῶνα Νάγον) ὑπέρτατον πάντων Νόμων, ὁ ὁποῖος δέον νὰ ἐφαρμόζηται εἰς τὰς ἀνθρωπίνες κοινωνίας (ὅπως καὶ εἰς τοὺς Ἀνωτέρους Κόσμους). Οὗτος εἶναι ὁ **Νόμος τῆς Ἀρμονίας**, ὁ ὁποῖος ἐπιτάσσει τὴν Ἀγάπην, τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὴν Δικαιοσύνην.

Βεβαίως ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία δὲν δύναται λόγῳ τῆς διαχρονικῆς ὑφῆς καὶ τῆς Συμπαντικῆς ἐμβελείας της, νὰ κοινοποιοῖ διὰ τῶν ἐκπροσώπων της (ποιῶν; δὲν ἀποτελεῖ κοσμοπολιτικὴν κατακτητικὴν ὀργάνωσιν) τυπικὰς ἐπιταγὰς (ὡς αἱ «βοῦλαι» τοῦ πάπα).

Δὲν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο καὶ διότι οὕτω θὰ παρενέβαινε καὶ θὰ ἐπιρρέαζε τὸ αὐτόβουλον τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δημιουργοῦν τὰς κοινωνίας. Ἡ θέμισις μιᾶς κοινωνίας ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον τῶν πολιτῶν. Οἰαδῆποτε ἄμεσος θεία παρέμβασις θὰ ἤλλασσε τὸν ῥοῦν τῆς ἱστορίας. Δὲν ἔμπορεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία νὰ μετατρέψῃ τὴν Ἐποχὴν τοῦ Σιδῆρου εἰς Χρυσὴν Ἐποχὴν. Ἐμμέσως μόνον, δύναται νὰ ἐπινεύσῃ εἰς κάποιαν ἀνθρωπίνην ἀπόφασιν, ὡς π.χ. τὸ Δελφικὸν Μαντεῖον ἐνέκρινε τὴν νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου, ὁ ὁποῖος μετὰ ἐξεχόντων Σπαρτιατῶν συνεβουλεύθη ἐπὶ τούτου τὸ Μαντεῖον.

Δὲν δύναται ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία νὰ ἐκπέσῃ εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν βαρβάρων θρησκειῶν τῆς ἐρήμου, διότι αὗται ἐκφέρουσαι ἀμέσους «ἠθικὰς» προσταγὰς τηρουμένας μετὰ τυπολατρικοῦ ζήλου (ὡς ὁ περίφημος «ἰσλαμικὸς νόμος») τὸ πράττουν δολίως μὲ προφανῆ στόχον τὴν τρομοκρατίαν καὶ τὴν νοπητικὴν λοβοτόμησιν τῶν ἀτυχῶν πιστῶν των, εἰσάγουσαι ἕναν ἄγνωστον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Θρησκείαν παράγοντα, τὸν «φόβον Θεοῦ», ὁ ὁποῖος ὑποβιβάζει τὸν ἄνθρωπον εἰς φοβισμένον κτῆνος.

Συνεπῶς, καταρρίπτεται ἐπιτέλους καὶ ὁ μῦθος, ὁ ὁποῖος θέλει τὴν Ἑλληνικὴν Θρησκείαν ἐστερημένην ἀπὸ ἀρχᾶς καὶ ἀξίας, δηλαδὴ ἀπλοῦν ἀθεισμόν, τὴν ὁποῖαν ὁ καθεὶς τὴν διαμορφώνει ὅπως θέλει. Τοιαῦται ἀπόψεις ὑποτιμοῦν τὴν νομοσύνην τῶν μεγίστων Ἑλλήνων Σοφῶν, ὑποσκάπτουν τὸ ἔργον τῶν Ἑλλήνων θρησκευτῶν καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἐνισχύουν τὰς ἀντιπάλους «θρησκευτικὰς» καταστάσεις, τῶν ὁποίων οἱ ὑπηρετῆται ἐπιμένουν νὰ ἀποδίδουν ὑποτιμητικὸς χαρακτηρισμοὺς εἰς τοὺς Λειτουργοὺς τῶν Ὑψίστων Θρησκευτικῶν Θεσμῶν, τοὺς κατόχους τῆς παναρχαίας Παραδόσεως καὶ τῶν Μυστικῶν τοῦ Κόσμου.

